

Ytsje Huisman - v.d. Meer 9-11-2017

Bij ús kamen twa winkellju út Grou. Boonstra en Gerrit Adema.

Dy kamen tiisdeis te freegjen. Dan skreaunen se yn in boekje op wat ús mem ha woe en in pear dagen letter brochten se de boadskippen. De iene wike kaam Boonstra en de oare wike Adema.

We moesten út skoalle wei ek wol ris wat meinimme nei hús. Dat hellen we dan út de winkel. We gongen leaver nei Gerrits-Hieke as nei Boonstra. Fan frou Boonstra krigen we nammentlik in plat fiichje en bij frou Adema in hantsjefol suurtsjes. Dat hiene we folle leaver fansels. Beide winkels wiene ticht bij elkoar. Op it plak wêr't no de jeugdherberch stiet.

Alle dagen hiene we in bakker oan de doar en op tiisdeis en sneons sels twa. Us mem sei wolris: "Wat moat ik no wer keapje". Dus se naam fan elk mar wat. Der wiene fjouwer bern dus je koene wol wat brûke, mar der kamen wol tefolle bakkers bij ús oan 'e doar. Bakker Halma en bakker Hiemstra. Letter wenne bakker Buma yn dy bakkerij. Dy stie op'e hoeke fan it plein en de Waachshaven. Bakker Pijlman wenne nêst Adema. Posthuma út 'e Lytse Buorren en Andrys Andringa kamen ek. Andringa wenne achter de tsjerke, nêst de dumny. Letter siet Buma yn it steechje achter smid Roodbergen. Elkenien kaam mei de skou en Halma hie der in moterke yn. Wy neamden syn boatsje: "de Breabak."

Der kamen bij ús gjin Sint Piter-rinners. Wij wennen te fier fuort. Se moasten dan itselde paad nimme dat wy winterdeis lâns moasten. Dat diene se net.

Der kaam gjin slachter bij ús. Us heit gong sneons altyd nei slachter Buwalda as er it molkjild ophelle. Alle jierren waard der bij ús wol in baarch slachte. De baarch gong yn de hjerst mei de pream nei de Boerewâl, mei in stik tou om in achterpoat, dan koed er net útnaaie. As in baarch ien kear hurd begjint te rinnen dan kin je him hast net bijhâlde. Dan gie er nei Siebe Uilkema. Dat wie de needslachter. Dy slachte him en dan kaam alles in pear dagen letter yn wite doeken wer bij ús thús. Hij makke ek ferskillende soarten woarst. It spek kaam earst op aden yn de kelder te lizzen en waard dêr ynsâlte en dan kaam it boppe de kachel yn it spekhok te hingjen. It spek wie oars as no. It wie altyd drûch spek. Siebe brocht ek wol ris woarsten bij ús. Dy moesten we dan foar him rikje as der romte yn it spekhok wie. Wij hiene in kookkachel en ús mem koe goed stoke en rikje sei er. Dat moest mei hout en turf. Dat wie it lekkerste rikjen. Mei stienkoal koene je net rikje. Dat wie gjin goeie reek. Letter helle er de woarsten mei de skou wer op.

Der kamen twa minsken mei lapkes bij ús lâns. De iene wie Jan Faber út Wergea. "Kâlde Jan", seine se dan omdat dy altyd yn syn hannen stie te wriuwen. En dan wie der Lardus Ysselstein ek út Wergea. Sij kamen simmerdeis ien kear yn de seis of acht wike. Se kamen mei in grutte koer mei in kleed derom en in toutsje dertroch en hânsels. Dan kamen se yn de keuken om sjen te litten wat der allegear yn de koer siet. Lardus hie it measte kleanspul. Underguod en soksoarte dingen. Skelken en bêdeguod. Hij sei in kear tsjin ús heit: "As myn soan jo dochter in ûnderbroek oanpasse mei dan krije jo him fergees." Us mem sei: "Dêr komt niks fan yn." Mar ik wie gau fuort. Letter hat syn soan Sjoerd de saak oernommen.

Yn Grou wenne net sa'n lapkekeapman.

Wol kaam út Grou Bethlehem noch bij ús mei boereark: foarken, gripen, biezems, klompen, tou en sa. Bethlehem wie in broer fan ús mem en hie in winkeltsje achter de tsjerke.

Ek kaam der noch in grienteboer mei in boatsje út Warten en út Earnewâld kaam simmerdeis in mantsje mei tusearten en yn'e hjerst ien mei jirpels. Fan dy lêste kochten we de winterjerappels. Us mem hie sels ek in grientetúntsje. Om de kuilbult hinne sieten seadden en der kaam modder boppe op. En dy modder wie har grientetúntsje. Se liet dêr tusearten en rapen groeie. De rapen bewarren we yn't sân en de tusearten waarden ynlein yn in krúk. Dat wie mei suerkoal ek sa. Twa soarten koal. Dan sâlt der op, in plankje der oer en dêr in grauwe stien op. De beantsjes kamen ek wol yn wekflessen. Dan waarden de wekflessen earst yn in hantsjettel mei wetter setten en de beantsjes sean.

Op it hiem hiene we noch parre- en appelbeammen. We hiene ien beam dêr sieten parren en appels oan. Dy wie inte. Der wie ek in beam mei bargemotsjes. Dat wiene lekkere parkes mar dy moesten fuort ek op oars waarden se bûksiik. Dan moesten je oanskile en krigen we alle dagen parresmots. De ringenetten koene wol duorje en waarden op'e solder dellein en dêr ieten we sa no en dan fan.

Je wennen achterôf hê. Dus dan hiene je nochris wat.